

2011 metų balandžio pirmos dienos rytą kartu su gabių vaikų klubo nariais išvykome aplankyti Lietuvos Etnokosmologijos centro, esančio Molėtuose. Neišsigandę lietingo ir vėsaus oro, pakeliui sustojome apžiūrėti Lankotės Tautodailės ir amatų centrą, esantį Šveicarijos kaimelyje, netoli Jonavos. Centre apžiūrėjome audimo, bitininko, žolininkės kambarius, staliaus dirbtuves. Išvykdami iš Šveicarijos, turėjome galimybę pasidairyti po centrinę kaimelio gatvę, kurią vietiniai gyventojai vadina Santa Barbara.

Daugiau nei valandą autobusu keliavę Aukštaitijos kalvomis, kurias vis dar dengė pavasario saulės neištirpdytas sniegas, pasiekėme Molėtus. Pailsėję ir papietavę atvykome į Kulionių kaimelį, kuriame įsikūręs Lietuvos Etnokosmologijos centras. Aplankėme požeminę muziejaus galeriją, kurioje mums rankose davė palaikyti tikrą meteoritą. Jis į muziejų buvo atgabentas iš Rusijos. Gidas papasakojo apie senovės lietuvių pasaulio suvokimą ir astronomiją senaisiais laikais. Iš požeminės muziejaus dalies laiptais lipome į 32 metrų aukščio bokštą. Jo viršuje įrengtas modernus teleskopas ir apžvalgos aikštelė, iš kurios atsiveria peizažas - šeši ežerai ir Labanoro giria. Sukilęs rūkas mums neleido pasidžiaugti šiuo kraštovaizdžiu, bet galėjome grožėtis žvaigždžių, galaktikų ir ūkų nuotraukomis, kurioms akomponavo klasikinė muzika.

Po apsilankymo observatorijoje pasukome namų link. Pabjuręs oras mūsų nuotaikos nesugadino ir namo grįžome pasisėmę malonių įspūdžių.

Ieva Rudzinskaitė, 3B kl.

Garsūs mūsų gimnazistai

Ne vienas „Rasos“ gimnazijos moksleivis apie krepšinį, jo žaidėjus gali kalbėti nesustodamas. Tačiau paklaustas, ar žino, kokie žymūs sportininkai mokėsi šioje mokykloje, tik keistai trūkteli pečiais. Kad galėtumėte pasigirti draugams, papasakosime apie krepšinio žvaigždes, kurios mokėsi „Rasos“ gimnazijoje.

Vienas žinomiausių šių laikų krepšininkų, visos Lietuvos merginų numylėtinis - Mantas Kalnietis. Jis gimė 1986-iais metais Kaune. 2010 rudenį jis su Lietuvos rinktine laimėjo pasaulio krepšinio čempionato bronzos medalį. Pasak mokytojos S. Petkevičienės, Mantas išsiskyrė savo temperamentu: „Vieną kartą fizikos kabinete žiūrėjome krepšinio rungtynes. Mantas vilkėjo žalius marškinėlius, o kai laimėjome, pašoko pusę metro į viršų“. Mokytoja vis dar maloniai prisimena šį moksleivį ir džiaugiasi, jog Mantas nepamiršta aplankyti „Rasos“ gimnazijos. Dabar šis krepšininkas žaidžia geriausioje ir giliausias tradicijas turinčioje komandoje – „Žalgiryje“ ir savo ateitį siejį tik su Lietuva.

Ne mažiau garsus mokinys buvo Jonas Mačiulis, šiuo metu žaidžiantis Milano „Armani Jeans“ klube. Jis gimė 1985-iais. Paklausta, kuo klasėje išsiskyrė Jonas, mokytoja V. Marojan atsakė: „Ūgiu. Jis buvo labai aukštas. Buvo kietoko charakterio, griežtas, turėjo labai tvirtą nuomonę. Nors dažnai praleisdavo pamokas, buvo pažangus, visada gaudavo bent šešetą“. Jo vardas ir pavardė sutampa su garsaus poeto Jono Mačiulio-Maironio, todėl kartais komandos draugai, aistruoliai, taip pat ir buvę klasės draugai krepšininką pravardžiuoja Maironiu. Jis kartu su Mantu Kalniečiu ir Pauliumi Jankūnu pernai rudenį tapo krepšinio pasaulio čempionais.

Dar vienas „žalgirietis“ – Paulius Jankūnas, mūsų gimnaziją baigęs 2003 metais. Jo auklėtoja D. Narbutavičienė prisimena Paulių kaip ramų žmogų: „Iš klasės draugų išsiskyrė nebent elegancija, o šiaip buvo paprastas vaikinąs“. Tačiau mokytoja prisiminė vieną nuotyki: „Paulius išvažiavo į rungtynes neperspėjęs direktoriaus, o šis įsijungė televizorių ir pamatė Jankūną žaidžiantį. Vėliau, žinoma, Pauliui teko atsiprašyti“. Dabar, skaitant laikraštį apie savo auklėtinio pasiekimus, mokytoją užplūsta malonūs jausmai: „Tai buvo toks kultūringas vaikinąs“. Todėl linkime jam išlikti tokiam ramiam ne tik gyvenime, bet ir krepšinio aikštelėje.

Dabar, manome, jau galėsite pasidžiaugti, kad šie žmonės, kurie pakeitė Lietuvos sporto istoriją, baigė „Rasos“ gimnaziją. Tikimės, kad greitai ir apie jus, skaitytojai, kas nors taip pat rašys kaip apie žmones, išgarsinusius Lietuvą.

Justė Raipaitė 1C kl., Algita Danilaitė 1B kl.

Leidybinė grupė: Laura Baliuckaitė, Kristina Urbonaitė, Gerda Kochanskaitė, Laura Ramonaitytė, Simonas Valaiša, Živilė Butkutė, Giedrė Žaliauskaitė, Justė Raipaitė, Algita Danilaitė.

Redaktorė: Ieva Rudzinskaitė. Teksto redaktorė: mokytoja L. Venckuvienė.

Pelėdžiukas

Gabių vaikų klubo laikraštis

Šiame numeryje:

Dailės ir technologijų olimpiados.

Iš valgyklos gyvenimo.

Savanorystė – gyvenimo būdas?

Jaunųjų kūrėjų puslapis.

Tradicinė lietuvių kalbos savaitė.

išėjot,

Garsūs „Rasos“ gimnazijos mokiniai.

Gabių vaikų klubo „Perpetuum mobile“ išvyka į Molėtus.

Paskutinio skambučio šventės proga sveikiname mūsų abiturientus.

Palinkėsime jums gero vėjo,

Kuo mažiau seklumų, akmenų.

Padėk, Dieve, jeigu jau

Būkit žmonės tarp žmonių...

Povilas Andrusis

Dailės ir technologijų olimpiadų darbai

Paulius Juška, 2H kl. „A 4-31“, mokytoja R.Juodytė

Urbonaitė Jovita, 3G kl. „Interpretacija pasaulio sutvėrimo tema“, mokytoja R.Juodytė

Technologijų darbas, 1 vieta miesto olimpiadoje. Baliuckaitė Laura, 3G kl. „Po lino apklotu“, mokytoja S.Andrulienė

Technologijų olimpiados namų darbas. Laura Baliuckaitė, 3G kl. „Metų laikai“, mokytoja S.Andrulienė

Dailės olimpiados darbas, laimėjęs diplomą: Baliuckaitė Laura, 3G kl. „Šviesa“, mokytoja B.Zakarkienė

Kitokia olimpiada

Olimpiadose dalyvauja moksluikai? *Olimpiadose dalyvauti nuobodu? Kas taip sakė.?!*

Na, žinoma, keliaujant į matematikos ar fizikos olimpiadą nepakenktų būti genijumi ir jausti aistrą formulėms, tačiau būna olimpiadų, kuriose gali dalyvauti ir paprasti mirtingieji, turintys nors truputėlį fantazijos. *Būna olimpiadų, kuriose galima ne tik pasirodyti pačiam, bet ir labai daug išmokti iš kitų. Olimpiadų, kuriose galima ne tik dalyvauti, bet ir pasilinksinti.*

Tokios olimpiados respublikinis etapas vyko balandžio 1-2 dienomis, man jame teko atstovauti mūsų mokyklai. Kad patekčiau ten, reikėjo pagal duotą temą sukurti namų darbą ir jo aprašymą, taip pat būti išrinktai miesto olimpiadoje. Tai reikalavo pastangų, bet buvo labai įdomu.

Susiformavusi **klaidinga nuomonė**, kad **menų technologijos – tai kojinių mezgimas**. Tam, kas bijo siūlų, galiu pasakyti, kad jais viskas tik prasideda, o baigiasi...kažkur fantazijos pakraščiuose. Mūsų darbai buvo suskirstyti į keturias grupes - konstrukcinių medžiagų, tekstilės ir aprangos, taikomojo meno ir amatų bei mitybos. Tad pamatyti buvo galima visko- nuo kraičio skrynių ir degtukais austų gobelenų iki apelsininių triufelių ir metalo nėrinių. Ir visa tai- bendraamžių (9-12kl. moksleivių) darbai.

Nepaisant renginio tikslo (išrinkti geriausias), varžybų atmosferos net nesijautė, visi žmonės buvo labai draugiški. Kartu leidome laiką, valgėme, vakarajome, šokome, ruošdamiesi užduotims ir komisijos teismui, linkėjome vieni kitiems sėkmės. Kur bepasisuksi - visur atsiras pašnekovas, padedantis laukti eilėje į vonią ar bent nurenkantis nuo tavęs po užduoties įkarščio likusius siūlų galiukus.

(Dar ilgai geru žodžiu minėsiu malonias valgyklos darbuotojas, kurios mus primaitino kaip už tris tėvynes, beje, labai skaniai.)

Dar vienas klaidingas stereotipas, kad rankdarbiai – moteriškas užsiėmimas. Vyriškos lyties atstovų olimpiadoje buvo ne mažiau, ir dar kokių ... aukšto lygio džentelmenų, privertusių pasijusti viena koja rojuje. Kur eini - durys atdaros, prašom, atsiprašom, eilę užleidžia, maloniai nusišypso, valgyt atneša, norėsi pašokt - rikiuojas eilė tavo paslaugoms. Ne veltui surinkti *geriausi respublikos vyrai*. O jau jų darbai... Dauguma merginų pareiškė, kad gavę tokią dovaną iškart imtų į vyrus. Taip, jie nuostabūs.

O štai mūsų mokykloje menų technologijas pasirinko tik vienas vienuoliktokas. ...(galite daryti išvadas, vaikinai

☺)

Man ši olimpiada buvo įdomus ir linksmas nuotykis, apie kurį primins dar ir medalis, nors ir bronzos. O visus, norinčius patirti kažką panašaus, kviečiame ir toliau rinktis technologijų pamokas. ☺

Laura Baliuckaitė, 3G kl.

Iš valgyklos gyvenimo

Gimnazijos valgykla – turbūt populiariausia vieta mokykloje. Ji visada pilna, nors kartais aromatas ne itin malonus ir dūmai graužia akis. Bet dižiausia valgyklos problema – kėdžių trūkumas, dėl jų nuolat vyksta nuožmios kovos. Kartais net mokytojams pritrūksta vietos. Tai mokinių įžūlumas!

Valgyklos siela – keturios visada besišypsančios darbuotojos, be kurių mes neturėtume ką valgyti. Čia jos dirba jau daugiau nei dešimt metų, bet vis dar myli savo darbą ir rūpinasi kiekvieno skranduko norais.

Eugenija

Janina

Janina

Rasa

Iš mokinių lūpų:

- Šių metų naujiena „Belvita“ – mėgstamiausias užkandis. Ypač populiarius tarp merginų, juk angliavandeniai išsiskiria per keturias valandas.
- Šnicelio bei žemaičių blynų padažai buvo praminti „ūkvedžio padažu“. Tik mokiniai supranta kodėl...
- Labai išpopuliarėjo „Tiche“ mineralinis vanduo, kurį mokiniai pamėgo gurkšnoti pirmadienių rytais.

Nusprendėme paklausti mokytojų, ką jie gali pasakyti apie mokyklos valgyklą.

1. Ar valgotė mūsų valgykloje? Kodėl?
2. Ką manote apie maistą gimnazijoje?
3. Koks Jūsų mėgstamiausias patiekalas?
4. Ką pakeistumėte mūsų valgykloje?

Laiko verpetuose

Kadise kvėpavai,
Kadise man šnabždėjai,
Kad liksi amžinai,
Tačiau...
Amžinybėj nuskendai.
Tarp pievų ir drugių,
Karalių ir dvarų,
Kritai dugnan
Užuomaršų kvailių,
Matei tu debesį, klajojančius pulkus,
Buvai tarp jų ir tu.

Rudens paraštėje

Ar girdėjai, kaip lapai traška mėnesienoj?
Kaip volungės balse
Pasigirdo nauja gaida:
Tyli ir mįslinga,
Gili ir melodinga.
Šaltos nakties speige
Ar išgirdai mane
Bandančią prašaukti tylą?
Ar išgirdai mane
Šaltam nakties speige?

Živilė Butkutė, 2G kl.

Esu Giedrė Žaliauskaitė, VDU „Rasos“ gimnazijos ketvirtokė. Per ketverius metus, praleistus gimnazijoje, išmokau daug dalykų, bet vieni svarbiausių – nebijoti savęs, nebijoti dalintis savomis mintimis ir tikėjimais. Tai leido aplinkiniams pažinti mane ir suprasti, kas esu, kur einu ir kuo noriu būti. Negaliu pasakyti, kada atsisėdau ir pradėjau kurti, negaliu nurodyti nei dienos, nei valandos. Tiesiog retkarčiais mintys susijaukdavo taip stipriai, jog nebuvo kito būdo, kaip tik jas užrašyti ir stengtis tiek sau, tiek kitiems suprantamu būdu išdėstyti savo savijautą ir būsenas. Tai, galima sakyti, man yra būdas pranešti pasauliui apie save ir tikėtis, kad atsiras žmonių, kuriems mano mintys pasirodys artimos. Esu tikra, kad rašysiu visą savo gyvenimą – galbūt tik dienoraštyje, galbūt pasiseks subrandinti ir vertą kitų žmonių dėmesio kūrinį... Viskas ateityje. Tačiau visada tikėjau ir tikėsiu, kad kuriantis žmogus yra tyresnis žmogus.

Ištrauka iš esė

„[...]Vienas juokingiausių jos bruožų buvo tai, kad Ji žinojo tikslų savo blakstienų skaičių. Taip ribojosi savo norus, žinojo, kiek tiksliai troškimų Jai padovanota ir kad išsipildyti lemta tik mažytei jų dalelei. Taigi, būdama protinga, o gal nuovoki, savo norus nupūsdavo sulig žvaigždynu. Sakoma, kad troškimai neišsipildo, jei juos atskleidi, tačiau aš jums tik kelis.

Vienas didelis Jos noras buvo, kad visada atsirastų žmonių, kurie laikytų gražiu nežinojimą. Arba kad iš mažučiu, į burbuliukus panašių vaikučių užaugtų poetai. Ji norėjo, kad žmonės iš pradžių suvoktų, kas yra taika, ir tik po to réktų, kad ji jiems reikalinga. Ir galų gale, vieną ankstyvą vakarą Ji man prisipažino, kad lietingą dieną nori atsisėsti šiltai su puodeliu karštos kavos, su tūkstančiu cukraus ir pajusti, kad nieko nenori. Ji įsivaizdavo, kad jausmas turėtų būti panašus į pilnatvę, tik spėti nedrįso...“

Giedrė Žaliauskaitė, 4A kl.

Tradicinė lietuvių kalbos savaitė

Gimnazijoje kovo mėnesį vyko lietuvių kalbos savaitė. Ji išjudino visų klasių humanitarus, nes renginių tikrai buvo daug. Pirmiausia moksleiviai varžėsi raštingiausio gimnazisto konkurse. Jo nugalėtojos, kaip ir turėtų būti, tapo Dominyka ir Marija Borisovaitės (4A). Nuo jų nedaug atsiliko Rūta Uždavinytė (3C) bei Livija Sadauskaitė (1E).

Kaip ir kasmet, visus labai domino dailaus rašto konkursas. Norintys jame dalyvauti netilpo skaitykloje. Nugalėtojos yra šios gimnazistės: Algimantė Žaltauskaitė (4A), Augustė Riklikaitė (1A) bei Akvilė Sinkevičiūtė (1E). Už gražų šriftą apdovanoti Justina Sabonytė (4A), Aida Plytnykaitė (4H) bei Algimantas Balčius (1D).

Mokytojai buvo pakviesti į dzūkės svetainę. Tautiniu dzūkų kostiumu vilkinti mokytoja Vilma Bartaševičienė visus vaišino pagal savo senolių

receptą iškeptu pyragu, porino apie savo krašto papročius ir visus stebino gražia tarmiška kalba.

Be jau minėtų renginių, buvo galima dalyvauti knygų mainų mugėje, spręsti literatūrinius kryžiažodžius, pasiklaustyti geriausių knygų penketuko pristatymo, aplankyti senų retų knygų parodą bei išgirsti dainuojamosios poezijos.

Gimnazijos kūrėjai susibūrė jaunųjų kūrėjų popietėje. Prie arbatos puodelio gimnazistai kalbėjo apie kūrybą, skaitė savo eiles, prozos tekstus, dainavo savo kūrybos dainas. Visus ypač sudomino ne tik brandi, bet ir išraiškingai pačių autorių Dovydo Širvinsko (4B), Šarūno Zubės (4F) bei Giedrės Žaliauskaitės (4A) perteikta kūryba. Popietę pagyvino

Gintarės Ružinskaitės (1B), Gretos Jorudaitės (1A) dainuojamoji poezija. Keleto mokinių kūryba spausdinama ir šiame laikraštyje.

Savanorystė – gyvenimo būdas?

Vakaras. Už lango šalta, tamsu ir drėgna. Čia, viduje, viename iš Kauno rotušės pastatėlių, ratu sėdi grupė žmonių. Jų delnus šildo garuojantys kvapnios arbatos puodeliai, o širdis – gyvenimo būdu tapęs laisvalaikio užsiėmimas – savanorystė. Vyksta dar vienas niekuo iš kitų neišsiskiriantis susirinkimas, kuriame dalijamasi problemomis, jų sprendimo būdais, metodais, geromis ir blogomis emocijomis, pasisekimais ir nesėkmėmis.

Savanoriauju jau keletą mėnesių Kauno kurčiųjų ir nepritegusiųjų ugdymo centre. Mano draugai, kiti savanoriai, dirba įvairiuose vaikų dienos centruose, Carite, Apulėje. Ne vienas žmogus mano, jog savanoriauti gali tik kareiviai Irake ar Afganistane. Maža to, už tai jiems dar ir mokami pinigai. Tačiau ką iš tikrųjų veikia savanoriai? Ką veikiame mes? Viską! Padedame ruošti namų darbus, gaminame įvairius patiekalus, žaidžiame žaidimus, netgi leidžiame savo laikraštuką, o dabar ore sklindo ir idėja įsteigti dramos būrelį. Manote, jog tai tik laiko gaišimas, iš piršto laužti ketinimai? Palaukite, dar išgirsite apie mus!

Dažnai žmonės nesupranta savanorystės prasmės, jos teikiamos naudos, sako, jog tai paika ir nerimta. Mes taip nemanome. Susitinkame su savanoriais, atvykusiais iš kitų pasaulio kampelių, kartu rengiame įvairius projektus, prisidedame prie renginių organizavimo, nuolat susipažįstame su naujais įdomiais žmonėmis, išmokstame naujų dalykų, atveriamė sau begales durų, galiausiai – užpildome save iš vidaus. Neįmanoma apsaityti to jausmo, kai matai giedrą vaiko veidelį, o prie jo šypsenos atsiradimo esi prisidėjęs ir tu.

Šiandien aš noriu pakviesti savanoriauti kiekvieną, kas turi laisvo laiko ir nori jį išnaudoti darydamas gera kitiems. Ko reikia savanoriui? Tik noro. Palaikymą, pagalbą, supratingumą ir geras emocijas jis gaus iš mūsų, būrio savanorių, iš žmonių, su kuriais leis laiką. Pakanka vos kelių valandų per savaitę, kad pasidalintum tuo, ką turi, su tais, kuriems to trūksta.

2011-tieji – savanorystės metai. Prisijunkite prie savanorių gretų ir atverkite naujo pasaulio duris, pasinaudokite raktu, kurį turite.

Laura Ramonaitytė, 3B kl.

Jaunųjų kūrėjų puslapis

Sveiki!

Esu Simonas Valaiša, jaunas poetas. Beje, jaunas ne tik savo amžiumi, bet ir kūrybos patirtimi. „Rasos“ gimnazijoje mokausi pirmus metus. Man čia patinka.

Daug neapasakosiu apie save, nes nenoriu atrodyti pagyrūnas. Mieliau palieku jums patiems susidaryti nuomonę apie mane. Geriau pakalbėsiu apie tai, kaip pradėjau kurti, o tai įvyko daugiau nei prieš metus. Tada tiesiog buvo sunkus metas, daug tamsių akimirkų ir reikėjo kažkaip viską iškrauti. Prisiminiu kažkada perskaitytus žodžius, kurie man giliai įstrigo: „Kartais popierius pakelia daugiau nei žmonės“. Na, o dabar kūryba man yra pomėgis ir būdas išreikšti save.

Man patinka moderni šiuolaikinė poezija, nes esi nevaržomas jokių rėmų, jokių taisyklių, jokių apribojimų. Gali kurti neįprastus vaizdinius ir savaip išreikšti mintis. Tiesa, prisipažinsiu, paskutiniu metu šiek tiek apsilėidau, bet stengiuosi vis šį tą sukurti, kad neatbuktų pirštai.

Senas laukas

Eini senais
Numindžiotais takais.
Ir menant tuos laikus –
Taip gera,
Salsteli širdis.
Tik lyg žolė
Į nuogą padą
Duria nebe taip
Ir saulė šviečia –
Nebe ta.

Vėl kviečia paukščiai
Kilt su jais kartu
Ir skristi
Tuo senu dangum.
Tik nebemoku
Aš sparnų išskleist...
Tad sėdžiu
Seno lauko pakrašty
Ir laukiu

Saulės spindulių senų.

Rytinė programa

Medžių dejonės.
Barška tuščios skardinės,
Nuogas šakas aprenė,
O stagarai nubust neketina.

Iš saujos rausvos
Visą dieną išgersiu,
Ir brukamą riekę atkašiu,
Per plonai sviesto užteptą.

Tuščios lėkštės vėl liko švarios.
Rodo rytinę programą.
Barška medžiuos skardinės.
Vis tiek alkanas dar.

Simonas Valaiša, 1A kl.

Akimirkos iš lietuvių kalbos

savaitės

Vitalija Marojan :

1. Valgau, kai turiu daugiau pamokų, ilgiau dirbu. Daktarai rekomenduoja (juokiasi).
2. Ne viską valgau, todėl man sunku spręsti, o tai, ką valgau, yra skanu.
3. Patinka ką tik iškepti varškėčiai, lietiniai. Skani burokėlių sriuba.
4. Sumažinčiau triukšmą, tai yra neleisčiau mokiniams ten sėdėti nieko neveikiant. Galėtų skambėti rami muzika, taip pat reikėtų daugiau detalių, kurios pajaukintų aplinką (šypsosi).

Gintaras Rolskis:

1. Valgau labai retai, kai pradeda urgzti pilvas (juokiasi).
 2. Maistas galėtų būti įvairesnis, taip pat didesnės porcijos, nes valgau kaip narkomanas (rodo, kaip traukia maistą pro nosį).
 3. Skaniausios burokėlių ir rūgštynių sriubos. Sušildo šaltą žiemą.
 4. Pajvairinčiau meniu, pagerinčiau maisto kokybę ir padidinčiau porcijas. Labiausiai norėčiau, kad būtų padidintos bandelės (juokiasi). Maistą reikia gaminti su meile.
- P.S. Šio mokytojo kalba buvo pati įspūdingiausia, su garso ir vaizdo efektais, deja, ne viskas atitiko laikraščio cenzūrą.

Teresė Janulevičienė:

1. Valgau todėl, kad ilgai dirbu.
2. Maistas visada šviežias, tačiau neįvairus. Trūksta vaisių, daržovių, varškės.
3. Patinka cepelinai, nes pati jų niekada negaminu. Mokykloje jų būna trečiadieniais...(šypsosi). Taip pat mėgstu grikių košę.
4. Propaguoju sveiką gyvenimo būdą, todėl norėčiau, kad maistas būtų kuo mažiau apdorotas. Taip pat neturėtų trūkti šviežių daržovių.

Romaldas Petkevičius:

1. Valgau laaabaai retai, nes niekas nepatinka. Geriau atsinešu maisto iš namų. Na, valgau nebent pupelių sriubą antradieniais...
 2. Meniu normalus, tačiau yra daržovių trūkumas.
 3. Patinka pupelių sriuba. Daugiau nieko čia nevalgau.
 4. Nekeisčiau nieko, aplinka smagi.
- P.S. Nustebome, kad šis mokytojas buvo toks nekalbus. Tačiau po interviu pamatėme, jog jis skubėjo valgyti pupelių sriubos.

Kristina Urbonaitė, 2F kl., Gerda Kochanskaitė, 2F kl.

Knyga prieš veidaknygę arba draugystė nugalės

„Knyga turi būti kirvis, pralaužiantis užšalusią jūrą mummyse,“ – pastebėjo F. Kafka. O kas, jei žmogus nežino, ar jo jūra užšalus, o juo labiau, jei nežino apie tokios jūros egzistavimą? Tada viskas paprasta – jis neskaito. Tačiau kaip tada su mūsų literatūros pamokomis? Juk K. Donelaitis, Maironis, S. Nėris ar galiausiai A. Škėma turi konkretų laiką mokymosi planuose, kai ateina jų eilė pasivartyti karstuose. Ir štai čia iškyla problema – ką daryt žmogui, kuris nežino apie Baltijos, Juodąją ir kitas tik žemėlapyje pažymėtas jūras?

Jau pradinių klasių mokytojos kala į galvą knygine ideologiją: „Knyga – geriausias tavo draugas“. Ir štai tokia klišė, anot kompetetingų ir atsakingų už jaunimo švietimą žmonių, turėtų likti amžiams. Atrodytų, ištisas minių valdymas, naudojant propogandą mokyklose. Tačiau jei nepavyko įdiegti nei proletarų lygybės, nei sukurti taip aukštintos tautinės mokyklos, ar pavyks moksleivį įtikinti Vaižganto kūrybos verte? Todėl moksleiviui, kuriam neįdomūs Salomėjos Nėries gyvenimo pakilimai ir nuopuoliai, literatūros pamokose belieka išsitraukti išmanųjį telefoną ir įsijungti „Facebook“ programėlę.

Ir iš tiesų sunku paprastai knygai nukreipti jaunuolio dėmesį nuo šio išstobulinto interaktyvaus bendravimo tinklo. Juk kam domėtis, kaip paprasti kaimiečiai gyveno „Pragiedruliuose“, jei tuo metu gali lengvai sužinoti, ką veikia kiekvienas iš tavo pažįstamų. Juo labiau, esame estetų karta, todėl įspūdingos nuotraukos iš vakarėlio, į kurį tavęs nepakvietė, sukrečia daug labiau nei „užkliudyta“ katytė, o Anos Kareninos aistringas gyvenimas ir kraupi savižudybė nublinksta prieš geriausios draugės nuolat keičiamą šeimyninį statusą. Todėl galima švaria sąžine teigti, jog kasdienis gyvenimas niekuo nenusileidžia mokyklose rekomenduojamų knygų siužetams.

Tačiau kažkodėl mokykla vis vien imasi Don Kichoto vaidmens ir stengiasi įtikinti, jog knyga – vertybė. Visada yra žmonių, kurie savyje saugo ne tik plačią jūrą, bet ir visą pasaulį, kuriame savo vietą atranda tiek Raskolnikovas, tiek Vingių Jonas. Ir galop kova su vėjo malūnais nebūna beprasmė – vienas kitas abiturientas pamėgsta E. M. Remarką ar A. Kamiu, kurių tikrai išmintingas citatas išdidžiai įrašo į „būsenos“ langelį „Facebook“ programoje. Kodėl tenka kentėti tiems, kurie niekada nesusidraugauja su taip pat kenčiančiais lietuvių poetų lyriniais subjektais? Jei į klausimą galima atsakyti klausimu, tai kodėl kiti turi suprasti trigonomeriją ar išmokti anglų kalbos gramatikos taisykles?

Aistė Pilkauskaitė, 4C kl.